

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 28 stycznia 2022 r. wydanym w sprawie XVIII C 710/20, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w sprawie z powództwa R. S. i M. S. wspólników spółki cywilnej (...)C. R. S., M. S., przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W., o zapłatę:

1. zasądził od (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz R. S. i M. S. wspólników spółki cywilnej (...)C. R. S., M. S. kwotę 1.499,10 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 15 marca 2019 r. do dnia zapłaty;
2. oddalił powództwo w pozostałej części;
3. zasądził od R. S. i M. S. wspólników spółki cywilnej (...)C. R. S., M. S. solidarnie na rzecz U. Towarzystwa (...) akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 149,63 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty tytułem kosztów procesu;
4. nakazał zwrócić R. S. i M. S. wspólnikom spółki cywilnej (...)C. R. S., M. S. ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi kwotę 76,10 zł z uiszczonej i zaksięgowanej pod pozycją 500060937881 tytułem niewykorzystanej zaliczki na wynagrodzenie biegłego.

Apelację od powyższego wyroku wnieśli powodowie, zaskarżając rozstrzygnięcie w części, tj. co do punktu 2. w części dotyczącej oddalenia powództwa co do kwoty 1.877,25 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 15 marca 2019 r. oraz w zakresie punktu 3. w części dotyczącej rozstrzygnięcia co do kosztów związanych z oddaleniem powództwa w wyżej wskazanym zakresie.

Zaskarżonemu orzeczeniu apelujący zarzucili naruszenie: naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

1. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 245 k.p.c. - poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, wyrażająca się w wadliwej ocenie i interpretacji dowodów z dokumentów załączonych do pozwu, w tym w szczególności faktury VAT nr (...) i protokołu zdawczo – odbiorczego, wskazujących na okres wynajęcia pojazdu zastępczego przez poszkodowanego od powodów, co w konsekwencji doprowadziło Sąd do błędnej konstatacji, że okres najmu pojazdu zastępczego trwał 33 dni, gdy w rzeczywistości trwał 34 dni, gdyż najem winien zostać uwzględniony już od pierwszego dnia, tj. od 29 grudnia 2018 r.,
2. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 245 k.p.c. - poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, wyrażającą się w wadliwej ocenie i interpretacji dowodów z dokumentów załączonych do pozwu, w tym dowodu z kserokopii decyzji ubezpieczyciela z dnia 16 lutego 2019 r., wskazującej wprost na to, że stawka przyjęta przez ubezpieczyciela na etapie likwidacji, a następnie w postępowaniu sądowym, wynosiła 95,- zł netto, a nie brutto, przy czym w postępowaniu w żaden sposób nie ustalono, jakoby poszkodowany miał mieć prawo do odliczenia wartości podatku od towarów i usług z racji prowadzenia działalności gospodarczej i wykorzystywania pojazdu do celów wyłącznie służbowych, co doprowadziło do uznania, że należne powodowi odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego stanowiło iloczyn stawki 95,- zł brutto i liczby 33,
3. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 245 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodu z dokumentacji szkodowej zgromadzonej w sprawie, wyrażającą się w uznaniu, że zaofiarowanie najmu pojazdu zastępczego poszkodowanemu przez Ubezpieczyciela w dniu 2 stycznia 2019 r. i zgłoszenie konieczności najmu w dniu 10 stycznia 2019 r. do wypożyczalni współpracującej z towarzystwem ubezpieczeń prowadzi do uznania, że najem od dnia 29 grudnia 2018 r., tj. od pierwszego dnia, winien zostać zrekompensowany po stawce wskazanej jako zasadna przez Ubezpieczyciela, w sytuacji, gdy poszkodowany, z przyczyn leżących po stronie Ubezpieczyciela, zgłosił realnie szkodę dopiero w dniu

2 stycznia 2019 r., a najem pojazdu od wypożyczalni współpracującej z ubezpieczycielem możliwy był najwcześniej od dnia 11 stycznia 2019 r..

W związku z tak postawionymi zarzutami skarżący wskazał na fakty ustalone przez Sąd I instancji, niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy oraz istotne dla rozstrzygnięcia fakty, które nie zostały ustalone przez Sąd I instancji:

1. Sąd uznał, że stawka zaakceptowana przez pozwanego wynosiła 95 zł brutto, w sytuacji, gdy była to stawka 116,85 zł brutto.
2. Sąd uznał, że najem trwał 33 dni, w sytuacji, gdy trwał 34 dni,
3. Sąd uznał, że najem winien zostać w całości zrekompensowany w oparciu o stawkę najmu przyjętą przez ubezpieczyciela, w sytuacji, gdy najem za pośrednictwem towarzystwa ubezpieczeń na gruncie realiów niniejszej sprawy był możliwy najwcześniej od 11 stycznia 2019 r., tj. od 13 dnia najmu, a nie od pierwszego dnia najmu.

W konkluzji skarżący wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego ubezpieczyciela na rzecz powodów dodatkowo kwoty 1.877,25 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 15 marca 2019 r., o zasądzenie na rzecz powodów kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie w I oraz II instancji.

W odpowiedzi na apelację powodów, pozwany wniósł o jej oddalenie w całości jako bezzasadnej, a także o zasądzenie od skarżących na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania przed Sądem II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powodów okazała się w części zasadna i jako taka skutkowałą zmianą zaskarżonego rozstrzygnięcia.

W pierwszym rzędzie, jeszcze przed wyjaśnieniem motywów, jakie legły u podstaw konstatacji Sądu Okręgowego o tym, że zaskarżone wywiedzioną przez powoda apelacją orzeczenie wymagało zreformowania, wskazać należało, że art. 382 k.p.c., nakłada na sąd II instancji obowiązek rozważenia na nowo całego zebranego w sprawie materiału oraz dokonania własnej, samodzielnej i swobodnej oceny, w tym oceny zgromadzonych dowodów (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17.04.1998r., II CKN 704/97, L.). Sąd II instancji nie ogranicza się zatem tylko do kontroli orzeczenia Sądu I instancji, lecz bada ponownie całą sprawę, a rozważając wyniki postępowania przed Sądem I instancji, władny jest ocenić je samoistnie. Postępowanie apelacyjne jest przedłużeniem procesu przeprowadzonego przez pierwszą instancję, co oznacza, że nie toczy się on na nowo. Trzeba też pamiętać, że kognicja sądu odwoławczego obejmuje "rozpoznanie sprawy" (a nie tylko środka odwoławczego) i to w taki sposób, w jaki mógł i powinien uczynić to sąd pierwszej instancji (vide: uchwała Sądu Najwyższego 7 sędziów - zasada prawna - z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, Lex nr 341125). W konstrukcji prawnej rozpoznawania sprawy przez Sąd II instancji w wyniku wniesienia apelacji przez stronę lub strony postępowania, w polskiej procedurze cywilnej chodzi o skontrolowanie prawidłowości rozstrzygnięcia sprawy przez sąd pierwszej instancji i, jeżeli to potrzebne, przeprowadzenie pełnego postępowania dowodowego, a następnie wydanie orzeczenia merytorycznego.

Bacząc zatem na charakter postępowania apelacyjnego, które wprawdzie jest postępowaniem odwoławczym i kontrolnym, to jednak zachowuje charakter postępowania rozpoznawczego, Sąd Okręgowy ponownie ocenił zebrane w toku postępowania dowody, pozostając sądem merytorycznym Sąd Okręgowy przeanalizował raz jeszcze cały zebrany w sprawie materiał dowodowy oraz dokonał analizy prawnej zgłoszonego w sprawie roszczenia wraz z przedstawioną jego podstawą faktyczną. W efekcie doszedł do przekonania, że przyjęta przez Sąd I instancji ocena sprawy nie była prawidłowa, co rzutowało na konieczność zreformowania wydanego wyroku, a to na skutek słusznych zarzutów apelacyjnych podniesionych przez powoda.

Sąd Rejonowy uznał, że należne powodowi odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego, jako iloczyn 33 dni i stawki 95 zł netto, wynosi 3.135 zł, uznając przy tym, że w pozwie pojawił się błąd rachunkowy albowiem okres najmu trwał nie 34, a 33 dni.

W ocenie Sądu odwoławczego argumentacja Sądu pierwszej instancji przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wyraźnie wskazuje na to, że Sąd Rejonowy uchybił dyspozycji przepisu art. 233 § 1 k.p.c. w zakresie obliczenia długości trwającego okresu najmu, albowiem w pozwie nie doszło do omyłki. Poszkodowany R. W. wynajmował od powodów pojazd zastępczy w okresie od 29 grudnia 2018 r. do 31 stycznia 2019 r. (29-31.12 – dni + 31 dni stycznia). W tym miejscu należy zaznaczyć, że co do zasady stawka dobowy wynajmu pojazdu zastępczego jest liczona za każdą rozpoczętą dobę najmu. Co za tym idzie łącznie zatem najem trwał 34 dni i został uznany za w pełni uzasadniony przez Sąd Rejonowy.

W dalszej kolejności do podniesionych przez skarżących zarzutów naruszenia prawa procesowego poprzez przyjęcie stawki dobowej najmu w kwocie 95 zł netto, zamiast w kwocie brutto, podczas gdy nie ustalono, jakoby poszkodowany miał mieć prawo do odliczenia wartości podatku od towarów i usług z racji prowadzenia działalności gospodarczej i wykorzystywania pojazdu do celów wyłącznie służbowych, należy wskazać, że również ten zarzut okazał się uzasadniony. Aczkolwiek tego rodzaju zarzut należy uznać za zarzut naruszenia prawa materialnego. Uchybienie polegające na wadliwym zastosowaniu przepisów prawa materialnego polega w istocie rzeczy "na tzw. błędzie w subsumpcji, co wyraża się tym, iż stan faktyczny ustalony w sprawie błędnie uznano za odpowiadający stanowi hipotetycznemu przewidzianemu w normie prawnej albo, że ustalonego stanu faktycznego błędnie nie "podciągnięto" pod hipotezę określonej normy prawnej" (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15.10.2001 r., sygn. I CKN 102/99 publ. [w:] J. P. Tarno - "Prawo o postępowaniu ..., op. cit., str. 367).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, że odszkodowanie przysługujące na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego za szkodę powstałą w związku z ruchem tego pojazdu, ustalone według cen części zamiennych i usług obejmuje kwotę podatku od towarów i usług (VAT) w zakresie, w jakim poszkodowany nie może obniżyć podatku od niego należnego o kwotę podatku naliczonego. Zakresem szkody może być zatem objęta niemożność odliczenia podatku należnego o kwotę podatku naliczonego. (por.m.in. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 2006 r., III CZP 54/06, OSNC 2007, Nr 5, poz. 66 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2007 r., V CSK 44/07, niepubl.). Jedynie odbiorca usługi jest uprawniony do ewentualnego odliczenia podatku od towarów i usług, w zakresie w jakim towary i usługi są wykorzystywane do wykonywania czynności opodatkowanych (art. 86 ust. 1 u.p.t.u.).

Co za tym idzie rację ma skarżący, że w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie zostało wykazany, by poszkodowany miał mieć prawo do odliczenia wartości podatku od towarów i usług z racji prowadzenia działalności gospodarczej i wykorzystywania pojazdu do celów wyłącznie służbowych. Tym samym zasądzone odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego przez R. W. powinno obejmować iloczyn dobowej stawki najmu określonej w kwocie brutto.

W konsekwencji Sąd Okręgowy, uwzględniając apelację powodów w części, na podstawie przepisu art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1. a w ten sposób, że zasądzoną w punkcie 1. kwotę 1.499,10 zł podwyższył do kwoty 2.337 zł. Należne powodowi odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego zostało obliczone, jako iloczyn 34 dni i stawki 116,85 zł brutto, co w sumie daje kwotę 3.972,90 zł. Mając na względzie, że w toku likwidacji szkody wypłacono odszkodowanie w kwocie 1.635,90 zł, zasądzeniu podlegała kwota 2.337 zł.

W pozostałym zakresie podniesione przez skarżącego zarzuty naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. art. 245 k.p.c. nie mogły zostać uznane za skuteczne. Należy wskazać, że zarzut naruszenia przepisu art. 233 k.p.c. może być uznany za zasadny jedynie w wypadku wykazania, że ocena materiału dowodowego jest rażąco wadliwa, czy w sposób oczywisty błędna, dokonana z przekroczeniem granic swobodnego przekonania sędziowskiego, wyznaczonych w tym przepisie. Sąd drugiej instancji ocenia bowiem legalność oceny dokonanej przez Sąd I instancji, czyli bada czy zostały zachowane kryteria określone w art. 233 § 1 k.p.c. Należy zatem mieć na uwadze, że – co do zasady – Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału,

dokonując wyboru określonych środków dowodowych. Jeżeli z danego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona tylko wtedy, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych (por. przykładowo postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2001 r., I CKN 1072/99, Prok. i Pr. 2001 r., Nr 5, poz. 33, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2000 r., I CKN 1114/99, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2000r., I CKN 1169/99, OSNC 2000 r., nr 7-8, poz. 139).

Jak wskazał Sąd Najwyższy w licznych orzeczeniach (np. wyrok z dnia 16 grudnia 2005 r., sygn. akt III CK 314/05, wyrok z dnia 21 października 2005r., sygn. akt III CK 73/05, wyrok z dnia 13 października 2004 r. sygn. akt III CK 245/04, LEX nr 174185), skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd przepisu art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem może być jedynie przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie o innej, niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie, niż ocena sądu. Dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 czerwca 2008 r., I ACa 180/08, LEX nr 468598).

Takiego działania skarżącego zabrakło w rozpoznawanej sprawie, niezasadne są zarzuty naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.. związane z ustaleniem przez Sąd I instancji odnośnie tego, czy poszkodowany decydując się na najem pojazdu u powodów z jednoczesnym brakiem skorzystania z oferty przedstawionej przez ubezpieczyciela prowadzącego proces likwidacji szkody nie naruszył obowiązku minimalizacji szkody, a więc zaniechania czynności mogących bezpodstawnie rozszerzać zakres odpowiedzialności odszkodowawczej strony pozwanej.

Wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione. Jeżeli zatem ubezpieczyciel proponuje poszkodowanemu - we współpracy z przedsiębiorcą trudniącym się wynajmem pojazdów - skorzystanie z pojazdu zastępczego równorzędnego pod istotnymi względami pojazdowi uszkodzonemu albo zniszczonemu (zwłaszcza co do klasy i stanu pojazdu), zapewniając pełne pokrycie kosztów jego udostępnienia, a mimo to poszkodowany decyduje się na poniesienie wyższych kosztów najmu innego pojazdu, koszty te - w zakresie nadwyżki - będą podlegały indemnizacji tylko wtedy, gdy wykaże szczególne racje, przemawiające za uznaniem ich za "celowe i ekonomicznie uzasadnione". W tym kontekście istotne znaczenie ma nie tylko równorzędność samego pojazdu, ale także dodatkowych warunków umowy, takich jak np. czas i miejsce udostępnienia oraz zwrotu pojazdu zastępczego, czy też obowiązek wpłaty kaucji. Jeżeli istotne warunki wynajmu proponowanego przez ubezpieczyciela (we współpracy z przedsiębiorcą wynajmującym pojazdy) czynią zadość potrzebie ochrony uzasadnionych potrzeb poszkodowanego, nie ma podstaw, by obciążać osoby zobowiązane do naprawienia szkody wyższymi kosztami związanymi ze skorzystaniem przez poszkodowanego z droższej oferty. Odstępstwa od tej reguły nie uzasadniają drobne niedogodności o charakterze niemajątkowym, które mogą wiązać się np. z koniecznością nieznacznie dłuższego oczekiwania na podstawienie pojazdu zastępczego proponowanego przez ubezpieczyciela. Poniesienia wyższych kosztów nie uzasadnia również sama przez się prostota skorzystania z oferty najmu złożonej przez przedsiębiorcę prowadzącego warsztat naprawczy, w którym uszkodzony pojazd ma być naprawiany. Konieczność dodatkowego kontaktu z ubezpieczycielem - w praktyce zwykle telefonicznego - nie może być uznana za niedogodność, która uzasadnia poniesienie wyższych kosztów najmu. Co więcej, należy uznać, że w ramach ciężącego na poszkodowanym obowiązku minimalizacji szkody

i współdziałania z dłużnikiem (ubezpieczycielem) mieści się obowiązek niezwłocznego zasięgnięcia informacji co do tego, czy ubezpieczyciel może zaproponować poszkodowanemu pojazd zastępczy równorzędny uszkodzonemu (zniszczonemu). Nie ma to nic wspólnego z koniecznością poszukiwania przez poszkodowanego najtańszej oferty rynkowej najmu, nie jest bowiem istotne to, czy propozycja ubezpieczyciela jest najtańsza, lecz to, że jest przez niego akceptowana (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2017 roku, III CZP 20/17, OSNC 2018/6/56, pogląd zaaprobowany również w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2018 roku, I CSK 637/17, Lex nr 2485385). Sąd w niniejszym składzie w pełni podziela zaprezentowane stanowisko Sądu Najwyższego, które uzyskało aprobatę również w licznych orzeczeniach sądów powszechnych (por. m.in. wyroki Sądu Okręgowego w Łodzi z : dnia 7 maja 2018 roku, III Ca 254/18, Lex nr 2544472, 5 czerwca 2019 roku, III Ca 240/19, Lex nr 2718946, dnia 29 listopada 2017 roku, XIII Ga 552/17, Lex nr 2420221, z dnia 24 listopada 2017 roku, XIII Ga 944/17, Lex nr 410571, z dnia 17 listopada 2017 roku, XIII Ga 1169/17, Lex nr 2421606, z dnia 6 listopada 2017 roku, XIII Ga 730/17, Lex nr 2404967, z dnia 25 października 2017 roku, XIII Ga 711/17, Lex nr 2414859, z dnia 4 października 2017 roku, XIII Ga 714/17, Lex nr 2386164, 15 stycznia 2020 roku, XIII Ga 668/19, Lex nr 2772880, 4 września 2020 roku, XIII Ga 1359/19, Lex nr 3061961, wyroki Sądu Okręgowego w Szczecinie z : dnia 13 kwietnia 2018 roku, VIII Ga 297/18, Lex nr 2506957, z dnia 6 lipca 2018 roku, VIII Ga 297/18, Lex nr 2537626, wyrok Sądu Okręgowego w Sieradzu z dnia 21 lutego 2018 roku, I Ca 12/18, Lex nr 2463756 czy też wyrok Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 15 maja 2018 roku, V Ga 52/18, Lex nr 2538205).

W okolicznościach przedmiotowej sprawy już w dniu zgłoszenia szkody pozwany przedstawił zgłaszającemu szkodę informację dotyczącą najmu pojazdu zastępczego. Nadto z dokumentów złożonych przez pozwanego do akt sprawy – w postaci wiadomości e-mail wynika, że do poszkodowanego wysłano informację o możliwości wynajęcia pojazdu zastępczego za pośrednictwem pozwanego. Poszkodowany R. W. potwierdził, iż początkowo zdecydował się na najem pojazdu zastępczego zorganizowanego za pośrednictwem pozwanego, jednak ostatecznie z niego zrezygnował z uwagi na fakt, iż nie odpowiadały mu zapisy o udziale własnym w ewentualnej szkodzie. Pozwany był jednak gotów sporządzić aneks do umowy najmu i znieść udział własny poszkodowanego, czemu dał dwukrotnie wyraz w trakcie rozmów telefonicznych z R. W..

Jak to zostało podkreślone w dotychczasowej części uzasadnienia sama wygoda poszkodowanego nie może uzasadniać skorzystania z rażąco droższej oferty warsztatu naprawczego i zupełnego zlekceważenia interesu pozwanego ubezpieczyciela. Zdaniem Sądu, skoro poszkodowany miał możliwość i złożono mu propozycję skorzystania z tańszych usług najmu i z niej nie skorzystał, to nie może kosztami swych decyzji obciążać pozwanego. Co za tym idzie Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił, iż brak jest podstaw do uznania kosztów najmu przewyższających uznane przez pozwanego za pozostające w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem szkodzącym.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy oddalił wniesioną przez powodów apelację w pozostałym zakresie, na podstawie art. 385 k.p.c., o czym orzeczono w punkcie 2.

Zważywszy na wynik kontroli instancyjnej, zmianie podlegało również rozstrzygnięcie w przedmiocie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania pierwszoinstancyjnego, o których Sąd Okręgowy orzekł w punkcie 1. b) wyroku, na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 4) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r., poz. 265) i zasądził od pozwanego na rzecz powodów kwotę 234 zł, tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem I instancji, uwzględniając, iż powodowi przegrali je on w 54 %, wygrał zaś w zakresie 46%. Powód poniósł koszty w wysokości 2.640,90 zł, na które złożyły się opłata od pozwu w kwocie 400 zł, wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 1.817 zł oraz wykorzystana zaliczka na poczet opinii biegłego w kwocie 369,90 zł, pozwany natomiast poniósł koszty w kwocie 1.817 zł kosztów zastępstwa procesowego – łączne koszty stron wyniosły 4.47,90 zł x 46% = 2.051 – 1.817 zł kosztów poniesionych przez pozwanego, co ostatecznie daje kwotę 234 zł, którą pozwany winien zwrócić stronie powodowej tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem I instancji.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł natomiast w oparciu o art. 100 k.p.c. i w punkcie 3. wyroku koszty procesu wzajemnie między stronami zniósł, biorąc pod uwagę, że wniesiona apelacja okazała się w części uzasadniona.